

uppenbarligen äfven hos honom åtskilligt kvar af den aversion, som man i Kristians kretsar hyste mot von Melen. Berend förklarade sig visserligen vilja tjäna Kristian med alla sina hästar utan sold och lön, när denne ville verkställa sin tilltänkta återeröfring af de nordiska rikena, och han ville också öfvertala sina vänner bland den sachsiska adeln att likaledes draga åstad med konungen, blott han tre veckor i förväg underrättades om konungens beslut att låta det bli allvar af. Men när Kempe sedan refererade samtalet för sin herre, hade han tydligen fortfarande sina dubier om von Melens pålitlighet: »Jag kan ännu inte förstå annat än att han är eders nåde god, men världen är världen». Härutinnan inträdde emellertid under låneförhandlingarnas gång en afgjord förändring, och det dröjer inte länge, förrän Kempe i brefven till konungen alldeles reservationsfritt och i det uppenbara syftet att undanröja Kristians betänkligheter prisar von Melens välsinne. Han sade sig hos honom och hans hustru ha funnit en uppriktig längtan till Sverige och en fast öfvertygelse, att denna deras längtan icke kunde bli förverkligad med mindre konung Kristian blefve herre öfver landet, hvarför också herr Berend af allt sitt hjärta önskade framgång åt konungens restitutionsplaner. Och när von Melen därjämte upprepade gånger uttalade sin redobogenhet att ställa ett afsevärdt antal ryttare till konungens förfogande för fälttåget och att för samma ändamål låna Kristian alla sina guldkedjor och klenoder till ett värde af bortåt 1000 gyllen, så ansåg sig Kempe snart icke längre behöfva tvifla på hans afsikt att infria löftena.

På detta sätt kom Berend von Melen från hösten 1527 att återigen bli Kristian II:s betrodde vapendragare, och det måste nu bli ett hufvudintresse för honom att befästa sig i konungens ynnest och definitivt skingra all misstämning. Man förstår sålunda, hvarför von Melen i sin skrift vinnlägger sig om att vara Kristian II till behag och hvarför han i all synnerhet sträfvade att ställa sin öfvergång i svensk tjänst i en sådan belysning, att han själf syntes rättfärdigad mot misstanken att frivilligt ha svikit Kristians sak.

Kristian II:s gunst var emellertid för von Melen icke målet, utan endast medlet. Såsom han förklarar för Kempe, hoppades han nämligen genom förbundet med Kristian få sin längtan till Sverige tillfredsställd och erhålla möjlighet att återvinna den egendom, som Gustaf Vasa fråntagit honom. Det är under sådana förhållanden värdt att lägga märke till att situationen under förra hälften af 1528 — den tid, då von Melens skrift utkom — tedde sig ovanligt gynnsam och lofvande för den landsflyktige konungen. Det viktigaste var, att det ekonomiska underlaget för Kristians planerade expedition mot Norden i väsentlig mån tycktes vara förhanden.